

ВЕРА Ў МУЖА

«...Калі ты мяне кахаеш, у мяне вырастаюць крылы.
Калі ты мяне кахаеш, аднекуль бяруцца сілы...»

Гэтыя радкі, акуратненка выведзеныя почыркам мужа, на днях знайшла на месцы закладкі ў кнізе, што чытаю.

Гадоў 16 таму, калі я яшчэ нават не думала пра замужжа, мы з татам паехалі ў Браслаў, каб пракалоць мне вушы пад завушніцы. Пасля вырасшылі адзначыць спаўненне дзіцячай мары тортам. Зайшлі па яго ў краму. І ў выніку прастаялі ў чарзе хвілін 10. Увесь гэты час за нашымі спінамі высвятляла адносіны сямейная пара. Дакладней, мужчына маўчаў, а жанчына бесперастанку папікала яго: «Гэта ты ва ўсім вінаваты... Я ж табе казала, што трэба было...» Пасля таго як мы выйшлі з крамы, тата сказаў: «Глядзі, дачушка, не будзь такой, як тая жонка».

Памятаеце казку Ганса Хрысціяна Андэрсэна «Што мужанёк ні зробіць — усё добра»? Яна пра тое, як жонка адправіла свайго мужа на кірмаш, каб прадаць каня і купіць штосьці больш карыснае ў гаспадарцы.

Спачатку селянін памяняў каня на карову, затым карову — на авечку, авечку — на гуску, гуску — на курыцу, ну а курыцу — на мех з... гнілымі яблыкамі.

Перш чым вяртацца дадому, ён вырашыў зазірнуць у карчму, каб падсілкавацца. Слова за слова, разгаварыўся з мужыкамі: раскажаў, як ён мяняў адно на другое, а ў выніку прыдбаў гнілыя яблыкі.

— Ды ты што! Твая жонка галаву з цябе здыме, — уступіў у размову багаты англічанін.

— Не, здыме, а абдыме! Яна мяне заўсёды хваліць, — усміхнуўся селянін.

— Калі жонка цябе пахваліць, то, слова даю, я табе замест гэтых яблыкаў цэлы мех золата насыплю.

Вярнуўся селянін дадому і пачаў раскадваць жонцы, як ён памяняў каня на карову...

— Ах, які ж ты малайчына! Цяпер у нас сваё малачко будзе, і масла, і сыр, — абрадавалася жанчына.

— Ды ты ведаеш, я карову потым на авечку памяняў, — працягвае муж.

— Які ж ты разумнік! Заўсёды ведаеш, як лепей зрабіць! Авечку і даглядаць лягчэй, і карміць менш. А з воўны яе мы звязам панчохі, а то і фуфайкі.

— Гэта праўда, але ж я авечку прамяняў на гуску.

— Няўжо ў нас і сапраўды будзе гусь да дня святога Марціна? Вось цудоўна прыдумаў!

— Ды я і гуску на курыцу абмяняў.

— Як добра, значыць цяпер у нас будуць яечкі і свае кураняты!

Тут муж паведаміў і пра гнілыя яблыкі.

— Не можа быць! Які ж ты малайчына! — сказала жонка радасна і моцна абняла мужа. — Калі ты паехаў, я надумала прыгатаваць табе смачны абед — яечню з цыбуляй. Яйкі ў мяне якраз ёсць, а цыбулі няма. Пайшла я тады да суседзяў: ведаю, цыбуля ў іх ёсць, але жонка ў суседа сквапная-прыскапная, хоць і прыкідваецца добрай. Вось я і напрасіла ў яе пазычыць цыбулінку. «Цыбулінку? — перапытвае яна. — Ды ў нас у садзе нічагуткі не расце. Я вам і гнілога яблыка даць не магу». А вось зараз магу даць ёй цэлы дзясятка гнілых яблыкаў. Ды што дзясятка! Хоць увесь мяшок.

— Вось чуд дык чуд! — усклікнуў англічанін, які ў гэта час хаваўся за дзвярыма. — Як ёй ні цяжка даводзіцца, яна заўсёды ўсім задаволена. Для такой ніякіх грошай не шкада.

Напрыканцы XIX стагоддзя ў электрычную кампанію ў Дэтройце ўладкаваўся малады механік. Працаваў ён па 10 гадзін на суткі ўсяго за 11 долараў у тыдзень. А прыходзячы дадому, да паўночы шчыраваў у сябе ў адрыве, спрабуючы вынайсці новы тып рухавіка. Яго бацька, фермер, лічыў, што сын марнуе час, суседзі называлі мужчыну дзіваком — ніхто не верыў, што з гэтых заняткаў выйдзе што-небудзь вартана. Ніхто, акрамя яго жонкі...

Зімой, калі рана цямнела, яна дапамагала каханаму працаваць, па некалькі гадзін трымаючы над яго галавой газніцу. Сінелі рукі, зубы стукалі ад холаду, але жанчына, нягледзячы ні на што, працягвала верыць у мужа!

Праз тры гады з адрывы пачуўся шум. Суседзі ўбачылі, як па дарозе ў калясцы, якая кацілася сама па сабе, без каня, ехалі дзівак і яго жонка. Дзівака звалі Генры Форд...

Калі журналісты пацікавіліся ў вынаходніка, які верыў у рэінкарнацыю, кім бы ён хацеў быць у іншым жыцці, пачулі ў адказ: «Кім заўгодна... Абы побач са мной была мая жонка».

Надзея ДРЫНДРОЖЫК. nadzieja@zviazda.by

■ Першае фота

«МЯНЕ НАТХНЯЮЦЬ МАЕ МАДЭЛІ»

Фатограф Юлія Кухарэнка пра тое, наколькі гэта складана — здымаць немаўлят

Юлія Кухарэнка з сям'ёй.

Некалькі гадоў таму Юлія Кухарэнка купіла прафесійны фотаапарат. Пасля былі заняткі на курсах і пошук «свайго» напрамку ў фатаграфіі. Зараз яна з усмешкай успамінае, як яе першымі мадэлямі былі кошкі, бо ні ў яе, ні ў знаёмых дзяцей тады яшчэ не было. Сёння Юлія здымае нованароджаных — тых, каму толькі-толькі споўніўся тыдзень. Сама мама, яна адчувае, наколькі важна захаваць на памяць самыя першыя моманты жыцця малыша.

— З нараджэннем старэйшага сына Міхаіла ў мяне, як і ў многіх маладых матуль, з'явілася свая «мадэль». Я пачала шукаць сябе ў прафесійнай фатаграфіі: спрабавала розныя жанры — сямейныя, дзіцячыя, рэпартажныя здымкі, але не магла вызначыць, што на самай справе для мяне цікавей. Паўтара года таму мне пашчасціла пабываць на майстар-класе ўкраінскага фатографа дзяцей і нованароджаных Наталлі Гарбачэнкі, і я проста ўлюбiлася ў гэты від фотаздымкі.

— **Што самае складанае ў такіх здымках?**

— Я заўсёды вельмі хвалюся, калі знаёмлюся з маленькімі мадэлямі. Гэта самы трапяткі момант для мяне.

Складаней за ўсё, напэўна, супакоіць бацькоў малага і настроіць іх на пазітыўны лад. Вельмі прайдзівае выказванне «спакойная мама — спакойнае дзіця». Здымкі заўсёды праходзяць лёгка, калі мы ўсе настроены на поспех. Таму я раю будучым бацькам яшчэ на этапе цяжарнасці, раз ужо яны адважыліся захаваць гэтыя дзівосныя імгненні першых дзён жыцця іх немаўляці, выбраць «свайго» фатографа і абмеркаваць з ім усе дэталі здымкі.

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)

■ Насуперак стэрэатыпам

7 МІФАЎ ПРА МАСАЖ,

або Пагладжванне ніхто не адмяняў

Ці праўда, што можна пахудзець... лежачы? Ці патрэбен масаж усім без выключэння? Як адрозніць добрага масажыста ад дрэннага? Ці могуць бацькі самі рабіць масаж свайму немаўляці? Адказы на гэтыя пытанні карэспандэнт «Звязды» знайшла на курсах «Асновы класічнага масажу» ў адукацыйным і кадравым цэнтры «Новае заўтра».

Міф 1. Калі балюча, значыць масажыст добры

Некаторыя пацыенты шчыра лічаць, што чым мацней ім мнуць цела — тым лепш. А пасля масажу (асабліва антыцэлюлітнага) абавязкова павінны заставацца сінякі — гэта паказчык эфектыўнасці

працэдур. Калі, маўляў, сінякоў няма, грошы выдаткаваныя дарэмна, масажыст няўмекка ці слабак. Але гэта зусім не так. У добрага масажыста павінны быць адчувальныя рукі, а не вялікая сіла. Сіла яму наогул не патрэбна.

«БОЛЮ — «НЕ», СІНЯКАМ — «НЕ» — на першым жа занятку папрасіў запісаць вялікімі літарамі ў канспекце наш **выкладчык, масажыст з больш як 15-гадовым стажам Леанід ЧУРЫЛАЎ**. — Калі падчас працэдур ваша самаадчуванне пагоршылася, з'явіўся боль, а на скуры — сінякі, раздражненне, рызыкаваць больш не варта. Вам проста не пашанцавала з масажыстам. Ёсць сярод калег і такія, якія з разумным выглядам будуць запэўніваць

вас: «Цярпіце, так трэба». Не трэба: ні болю, ні сінякоў пры любым масажы быць не павінна».

(Заканчэнне на 2-й стар. «СГ».)